

ПОВЈЕСЋА ЂЕ МОРУОЈ

Ла о фамилјије ђин сату мјеу ј-а дат лумја пољикре алу Моруоју.
Јеу ам њнтрјебато пје баба- мја Ната ђиће а кăпăтат аша пољикре, ши баба мј-а повјесџит повјесџа.
Дупă муарђе о бабă ђин фăмилјија-ја с-а фăкут моруој.
Ла ној јестă ађету, шасă сăптăмџнџ дупă муарђе сă дук мујериљи ла тăмџјат. Мујериљи каре а тăмџјато а вăзут њн пăмџнт ла груапă о гаурă каре њн туатă зăуа с-а мăрит .
Да ши акас дăрăвјељиљи с-а њнтџмплат њн туатă зăуа.
Ђе мулђе орј кџнд с-а кулкат аузџт њн поду кăши тупăјинд, паркă мјерђе ђињева. Мџњезџ с-а сујџт њн под н-а фост њџма.
Скара ђи ла под ђџмињаца а гăсџто доборџтă, дакă њџма ај ђин касă ну с-а сујџт њн под.
Ђе мулђе ор а гăсџт уојџљи афарă ђин кошере.
Сара дупă ђ-а бăгат уојџљи њн кошере, а пус реза, кџнд мџњезџ јар а гăсџт уојџљи афарă.
Ђџмињаца пăнă ну с-а скулат ај ђин касă ђин пат, аузџт кум ђињева суфлă, ши с-апрџнс фоку.
Ђе мулђе орј а гăсџт њнăјџнџа кошери тџрна пљџнă ђе фџн.
Ђе мулђе орј а вăзут гјему кум ловешђе уојџљи ши ваџџљи.
Ај ђин касă ну мăј а шџџут ђе сă мăј факă, ши с-а дус ла вро бабă дакă пуађе сă лă-ажуђе.
Баба ј-а њнвăцат ђе сă факă: „ Сă вă дуђеџ нуапџа ла мормџнџ. Пăнă аколо сă ну тăјнујџ ку њџма дакă ва њнтџлџџ, да њџџ ну куђеџаџ сă тăјнујџ њнтрă вој. Ђџ ла мормџнту јџ сă луваџ (џн круђе) ђин патру локурј пăмџнт њн сак ши сă-л лџгаџ бун. Дупă аја сă вă дуђеџ кăтрă Дуњеџе. Аша ш-а фăкут.
Мјергџнд пје друм аузџт гласу баби:“ Унђе ва дуђеџ ку миње, фирјај сă фиџ ај драку!“
Јџ а тăкут ши мăј рăпеђе а мјерс кăтрă Дуњеџе.
Кџнд ажунс ла марџџна Дуњеџи с-а рăпјезџт ши ђ-а звџрљџџџрја а лăпăдат саку ђе мăј ајдџнк њн Дуњеџе. Пăнă н-а кăзут саку ла фунд, аузџт кум а болборăсџт апа, паркă а кăзут ђева маре њн апă.
Бăрбаџџ ај ђин касă с-ă њнтуорс њндăрăт.
Ђ-атунџа ну мăј с-а њнтџмплат њџмика њн касă.

Драгиша – Зане алу Бăлăтјану, ђин Дупљана.

ПРИЧА О ВАМПИРУ

Једној породици из мог села људи су им дали надимак вампирови.

Ја сам питао моју баба Нату зашто су они добили такав надимак. Баба ми је испричала причу о томе.

Преминула баба из њихове куће се повампирила. Код нас је обичај да шест недеља после сахране, жене иду да каде гроб покојног. Жене које су одлазиле да каде гроб, приметиле су да на се на земљишту гроба појавила рупа, која се из дана у дан повећавала.

У њиховој кући се сваког дана дешавале чудне ствари.

Више пута када би отишли на спавање, на тавану куће би се зачуло лупање у виду нечијих корака.

Кад би се ујутру укућани попели на таван, никог нису затекли. Мердевине које су служиле за пењање на таван, нађене су оборене доле, а да их нико од укућана није користио.

Више пута су затекли овце ван обора. Увече када би овце утерали у обор, чврсто би затворили капију и ујутру би опет затекли овце ван обора.

Ујутру пре него што су се укућани пробудили и устали, чули су како неко дува и ватра би се у шпорету упалила.

Више пута би испред штале затекли пуну корпу сена, више пута би видели клупко како удара овце и краве.

Укућани нису више знали шта да раде, па су отишли до једне бабе како би затражили помоћ од ње.

Баба их је саветовала шта да ураде: „Да одете ноћу до гроба. До тамо да ако неког сретнете да не причате са њим, а ни ви међусобно. Са њеног гроба да узмете у виду крста са четири места земљу у једном цаку и да га добро завежите. После тога да идете у правцу Дунава.“

Тако су и урадили. Тако ходајући путем чули су глас покојне бабе: „Где сте кренули самном, дођавола да сте!“

Они су чутали и убрзаним кораком ишли у правцу Дунава. Кад су стигли на обали Дунава замахнули су јако цаком и бацили га што дубље у Дунав. Док цак није пао на дно, чуло се клокотање воде, као да је нешто валико пало.

Укућани који су то урадили вратили су се кући.

Од тада се више ништа није у кући дешавало.

Драгиша Јордачијевић Зане, Дупљане.

